

Statistik over, hvorledes det staar til i saa Henseende. Jeg tør sige om denne Statistik med et lægevidenskabeligt Udtryk, at den er ikke gunstig; alligevel har den kun givet Anledning til en meget stiltfærdig Henstilling. Men hvad svarer den ærede Minister dertil? Han svarer, at efter hans Opfattelse er det alt sammen udmærket. Han finder Forsinkelserne særdeles vel motiverede. Han henviser til Vind og Vejre og udkaster et poetisk Billede af et idyllisk Landskab, hvor milde Zefyrvinde vifte i et saadant paradisisk Land kunne ogsaa Jærnbantogene komme præcis, hos os ikke. Mig forekommer det, at vor Naturforhold er ikke ugunstige for Jærnbandedrift. Snarere det modsatte. Vi have vist ikke mere end andre Steder stærke Uvejr, Orkaner og Skybrud, Tøbrud og Oversvømmelser; vi have ikke rivende Floder, snævre Bjærgpasser, Tunneler; mange andre Lande vilde misunde os. Naar vi undtage Snefog, ere de meget generende Naturbegivenheder ikke hyppige. Den ærede Minister er overbevist om, at i Henseende til Forsinkelser er der ikke mere at udsætte paa vor Jærnbandedrift end paa Udlandets; men jeg ved ikke, hvorfra den ærede Minister har denne Forvisning. Der staar i alt Fald intet derom i den Skrivelse, der er sendt os; deri er udtrykkelig bemærket, at man har savnet Materiale til en Sammenligning med Udlandet; regner man imidlertid med sin egen personlige Erfaring, tør jeg mene, at de fleste, der rejse i Udlandet, faa det modsatte Indtryk af Togforsinkelser. De synes for en almindelig rejsende at forekomme mindre hyppigt end hos os. Og den Statistik, der er givet os, gør maaske i Virkeligheden paa adskillige Punkter endog for gunstigt et Indtryk. Det kommer nemlig ikke blot an paa at faa angivet, hvor mange Tog der er kommet mere end 5 Minutter for sent; det vilde ogsaa være af Interesse at vide, hvor meget de ere komne for sent, om det er halve eller hele Timer. Ligeledes hvad Art af Tog det er. Om Godstog eller langsomme Persontog, der bukle af Sted og alligevel bruge flere Timer mere til Vejen end nødvendigt, om de komme et Kvarters Tid tidligere eller sildigere til Endemaalet, spiller næppe saa stor en Rolle. Men om det er Hurtigtog, der bør være paa Pletten som Lynet, der jævnlig komme for sent, det er mere generende; og det almindelige Indtryk er, at det er netop den Slags Tog, der i Reglen komme for sent. — Jeg skal endvidere nævne et Par af de andre under Forhandlingerne

berørte Spørgsmaal, i og for sig Bagateller. Der er saaledes Anmodningen om at give Publikum Adgang til Kieler-Dampren lidt tidligere end Tilfældet hidtil har været. Paa dette Punkt har den ærede Minister allerede imødekommet det udtalte Ønske, idet han har foreskrevet, at der skal være Adgang Kl. 7 $\frac{1}{2}$ i Stedet for Kl. 9. Da vi talte om Sagen i Finansudvalget, blev der nævnt Kl. 7; man har altsaa knappet den lille halve Time af; jeg kan ikke se, der er nogen Grund dertil. Med Hensyn til saadanne Smaating som at aabne Statsbanernes Telegrafer for Publikum og ikke at afspærre Perronerne uden Nødvendighed giver den ærede Minister ubestemte og vage Svar i Stedet for at imødekomme Ønskerne fuldt ud. Det burde tilstræbes, at der blev saa lidt som muligt af den Slags Smaating at klage over, vel vidende, at det ofte er Smaating, der sætte ondt Blod og skabe Misfornøjelse. I saa Henseende have vi ikke altid Indtrykket af, at den ærede Minister er i fuld Forstaaelse af, hvor megen Vægt der ligger herpaa.

Idet jeg forlader Jærnbannerne, gaar jeg umiddelbart over til et andet Spørgsmaal, om hvilket noget lignende gælder. Det er Telefonsagen. Den ærede Minister udtalte forleden, at naar de ny Takster ikke ere fastsatte endnu, saa er det, fordi det varede længe, inden man vidste, om det kjøbenhavnske Selskab overhovedet vilde søge Koncessionen, og dernæst fordi Forhandlingerne om de fremtidige Takster maatte tage lang Tid; der var meget at overveje, og man maatte hellere søge at komme til et godt Resultat fremfor til et hurtigt Resultat. Jeg maa gøre opmærksom paa, at Telefonloven er af 11te Maj 1897. Den gav de bestaaende Selskaber Valget imellem to Ting; de kunde enten søge Anerkendelse eller Koncession. Hvis de søgte Anerkendelse, hvis Betydning kun er at fastslaa visse territoriale Grænser for deres Virksomhed; skulde de søge den inden 3 Maaneder efter Lovens Ikrafttræden. Loven traadte i Kraft tre Maaneder efter dens Bekendtgørelse i Lovtidende, saa at den yderste Termin var 6 Maaneder; altsaa Anerkendelse skulde være søgt inden 11te November 1897. Der har nu ikke i Lovtidenden for 1897 været offentliggjort nogen Anerkendelse af noget Selskab. Derimod findes der nogle faa Anerkendelser af mindre Selskaber offentliggjorte i 1898. Det er aabenbart, at det kjøbenhavnske Selskab allerede fra Begyndelsen ikke har meldt sig ind under Kategorien: anerkendt Selskab. I Fjor i Marts